

Literární sešity

ZŠ B. Dvorského

Dvě tečky na krku

Kristýna Pindurová, 7. C

Jednoho dne jsem vstala a rozhlédla se po pokoji. Na první pohled byl můj pokoj pořád stejný, ale když se podíváte ještě jednou a pořádně, tak uvidíte změny. Byly tam rudé závěsy, které udělaly pokoj více osvětlený, velká postel pro dva a všude bylo ticho jako v hrobě.

Nepamatovala jsem si včerejšek ani co jsem dělala, ale vím, že to musím zjistit.

Byla jsem vysílená a necítila jsem nohy, ruce a ani krk. Z postele jsem vstala hodně těžce. Nemohla jsem se ani zvednout. Pořád jsem si nevzpomínala na včerejšek. Ani kde jsem byla nebo proč.

Šla jsem pomalu do koupelny. Cítila jsem bolest na krku. Bylo to, jako kdyby mě přejel parní válec.

Odhrnula jsem si vlasy a stoupla si před zrcadlo. Měla jsem kruhy pod očima a vlasy byly všude možně. Ale co mě nejvíce znepokojilo, byly dvě tyčky na mém krku. Sáhla jsem si na ně. Měla jsem na krku a na prstech zaschlou krev. Nebála jsem se krve, ale bála jsem se, co se stalo. Mohl mi někdo ublížit nebo ještě hůř. Mohla jsem já někomu ublížit. Hrozná představa.

Proč mám dvě tečky na krku a co se to děje? Není to sen? Doufám, že je.

Najednou jsem se cítila silná a dvě tečky na mém krku rázem zmizely jako pára nad hrncem. Jediné, co mě napadlo, je, že mě kousl upír a vymazal mi vzpomínku na včerejšek. Ale proč by to udělal?

Neviděla jsem něco, co by jeho svět mohlo prozradit?

Utíkala jsem do knihovny vzít si knihu o upírech, a jak se přemění. Kniha se jmenovala Bestiář rudých upírů. Moje babička mi jako malé četla tuto knihu. Vždy mě bavilo babičku poslouchat, když mi četla o upírech. Listovala jsem knihu, dokud jsem nenašla obrázek dvou teček na krku, jedné postavy. Bylo tam napsáno: „Jestliže máte tyhle dvě tečky na krku, tak vás kousl upír.

Vaše tělo se proměňuje v upíra. Pokud nedostanete krev, at' už lidskou nebo zvířecí, umřete.

Žádný člověk, když se proměňuje v upíra, nemůže přežít bez krve. To je vyloučeno.“ Stála jsem jako přikovaná k podlaze.

Já a upírem? Tohle není možné. Žila jsem v domnění, že upíři neexistují a jsou jen výmysl, který si vymyslel člověk, aby mohl lidi strašit.

Musím najít odpovědi. Hlavně jak jsem se stala upírem a kdo mě kousnul. Jen on nebo ona mi může poskytnout odpovědi na to, co se mi stalo. Je pravděpodobné, že jsem byla terč nebo mě vybral náhodně. To nevím, ale musím najít odpovědi za každou cenu...

Jako kočka

Veronika Tkacziková, 9. B

Když jsem jednoho dne vstala a rozhlédla se po svém pokoji, všechno bylo jiné než dříve.

Přemýšlela jsem, co je vlastně jinak a proč. Koberec byl stále hebký a huňatý, skříň béžová a malý černý koš stál u topení. Jen se mi zdálo, že je vše větší, než bylo. Potom jsem si uvědomila, že není možné, abych byla menší než postel a psací stůl. Následoval rychlý běh ke skříni, na které je zrcadlo. Hned jsem se do něj podívala a spatřila pouze našeho kocoura. Žádná lidská bytost se v zrcadle neodrážela. Zpočátku jsem si myslela, že se mi zdá nějaký šílený sen, ale po pár minutách mi došlo, že se nacházím v realitě.

Zajímalo mě, co se stalo s mým lidským tělem. Napadla mě myšlenka, že když jsem se v těle svého kocoura probudila tam, kde on spí, mé tělo bude tam, kde spím normálně já. V momentě, kdy jsem se dostala nahoru na postel, své tělo jsem tam vážně našla dýchající a spící. Chtěla jsem ho radši probudit, abych věděla, co se s ním právě teď děje, tak jsem ve svém novém kocouřím těle vyskočila na svá bývalá záda. Ozval se zvláště znějící zvuk. Poněvadž nezněl moc lidsky a docela vystrašeně, usoudila jsem, že se asi stalo to, že má duše je v těle kocoura a on je v těle mém.

Kromě toho zvuku, který z těla vyšel, se ale nic nestalo, k úplnému probuzení nedošlo.

Poněvadž jsme se se sestrou měly připravit na odchod do školy, všichni si všimli, co se děje.

Hned mi zavolali lékaře, ať mě zkontroluje, měli o mé zdraví veliký strach. Lékař řekl, že podle jeho úsudku nám může poradit jedině šaman, jeho dobrý přítel zabývající se podobnými stavy.

Štěstí bylo, že šaman od nás nebydlel moc daleko, takže jsme čekali jen chvíli. Stačil mu pohled na mě a na kocoura, aby na to přišel. Řekl to, co jsem si myslela, akorát k tomu dodal, že je to proto, že někdy zanedbávám péči o svého domácího mazlíčka. Až si uvědomím, jaké to je, když se na mě

kašle, vše se vrátí do starých kolejí. Rodina ke mně měla přistupovat jako ke kocourovi, akorát se o mě moc neměli starat. Lidské tělo bude po celou dobu této proměny spát. Už byl čas na odchod za povinnostmi. Jako první odešel lékař se šamanem, poté rodiče a sestra. Domluvili se, že o mně lidem řeknou, že jsem lehce nemocná, a proto si potřebuji odpočinout. Zabouchli za sebou dveře a já zůstala doma. Nevěděla jsem, zda si mám v kocouřím těle pořádně užít, nebo v klidu přežít. Vyhrála u mě první varianta, když už jsem měla tu možnost. Ze začátku jsem se podívala do míst, kde se člověk nevejde. Našla jsem mnoho malých, ztracených věcí. Dále jsem chtěla vyzkoušet skákání. Rozběhla jsem se k vysokému škrabadlu a vyskočila nahoru na desku. Byl to dobrý pocit vyskočit tak vysoko. Dolů jsem sešplhala po kmeni, důležitou součástí škrabadla.

V jistém okamžiku mě popadly hlad a žízeň. Snědla jsem trošku granulí, co byly v misce. Dala bych si jich klidně více, nebo spíš nějaké maso. To jsem tam neměla vůbec. Trošku suchých granulí jsem ani neměla pořádně čím zapít, vody taky moc nebylo, navíc nechutnala zrovna čerstvě. Potřebovala jsem si taky odskočit na kočičí toaletu. Tím, že nebyla uklizená, jsem ji vůbec nechtěla navštívit. Nic jiného mi ale nezbylo, lidskou toaletu jsem se radši použít nepokusila. Po této nepříjemné situaci jsem se chtěla umýt. Při olizování svého těla jsem v tlamičce měla každou chvíli spoustu chlupů, což pro kočky sice není nic neobvyklého, ale pomohlo by mi, kdyby mi ty chlupy částečně vyčesal někdo jiný.

Ostatní z naší domácnosti by se o tyto věci určitě postarali, ale já jsem si přeci musela uvědomit, jaké to je být zanedbaná. Navíc se o kocoura starám nejméně, což není pěkné.

Večer přišli všichni domů. Celou dobu se na sebe smutně koukali a doufali, že se vše brzylepší. Pro jistotu se o mě pořád moc nestarali, abych si uvědomila, jaké to je. No, já už jsem si to ale úplně uvědomila už před jejich příchodem. Navrhli, že už se půjde spát, vždyť ráno je moudřejší večera.

Když jsem ráno otevřela oči, můj pohled směřoval na bílý strop. Cítila jsem, že ležím v posteli a mám lidské tělo. Můj rychlý běh k zrcadlu a radostný výkřik probudil sestru, která z toho byla radostí bez sebe, stejně jako celá rodina. Myslíme si, že i kocourek byl rád, že se probudil z dlouhého spánku. Za pár minut nám volal šaman, který včera vysvětlil, co se děje. Rodiče mu řekli, že už je vše tak, jak má. On odpověděl, že se domníval, že to přesně takhle bude. Připomněl, že se teď o mazlíčka musím dostatečně starat i já. Tato situace by se mohla vrátit, kdybych péči dále zanedbávala. Já už jsem přesvědčená, že péči o nikoho už nikdy šidit nebudu.

O roztomilé příšerce

Štěpán Šlesinger, 7. C

Když jsem jednoho dne vstal a rozhlédl se po svém pokoji, bylo všechno jiné než dřív. Přemýšlel jsem nejdřív nad tím, jak se to mohlo vůbec stát, ale stále mě nic nenapadlo. Až teprve když jsem otevřel víc oči, ukázalo se, že je to pravda. Viděl jsem, že je všechno jinak, než když jsem usínal. Tak jsem si řekl, že to ještě nějak zvládnou napravit zpátky. Neviděl jsem vůbec nic. Jenom sucho a písek. V tom okamžiku slyším, jak můj kamarád na mě křičí: „Musíš pryč z toho domu.“ Zeptal jsem se proč. A on odpovídá: „Protože se blíží tornádo!“ V tu chvíli se snažím dostat pryč z domu, ale dveře jsou zamknuté a oknem se neprotáhnu.

Beru rychle páčidlo a snažím se dostat pryč z domu. Povedlo se a já se dostal pryč, ale neměli jsme ještě vyhráno. Tak jsme utíkali, co nejrychleji jsme mohli. V tom okamžiku zahlédneme příkop, ve kterém bychom se mohli schovat. Svižně jsme se schovali a čekali, až nás tornádo přejde. Museli jsme čekat hodinu, než se tak stalo. Hned poté co přešlo, jsme vylezli a já jsem rychle utíkal podívat se, co se stalo s mým domem. Hned jak jsem doběhl k domu, jsem se zarazil. Dům se ani nehnul, a když jsem se podíval dovnitř, všechno bylo, jako když jsem se probouzel. Jen věci, jako jsou hračky, byly přeházené.

Najednou, jak si tak sedím na gauči, slyším divné zvuky z pokoje. Jdu se tam podívat, ale nic nevidím, je to divné, protože mám postel otočenou naruby. V tu chvíli si uvědomím, že mám v pokoji poklop, který vede do sklepa. Jdu se podívat a slyším tam nějaké mlaskání. Leknu se a rozsvítím si. Procházím uličkami a najednou zahlédnu obrovskou příšeru. Zdá se být milá a taky to tak je. Ukázalo se, že si vzala jenom moje hračky z dětství a chce si hrát. A jak jsem si k ní tak sedl, zeptal jsem se, jestli to byla ona, která mi přeházela věci. Poprosil jsem ji, jestli mi to nevrátí tak, jak to bylo původně, a po dlouhém přemýšlení mi to vrátila zpátky. Poté co mi to vrátila zpět, jsem si uvědomil, že bych si ji mohl nechat doma v tom sklepě. A proto jsem jí to ve sklepě zútulnil, aby se cítila dobře. Zjistil jsem, že se živí vším, co já, takže dobrý. Stali se z nás kamarádi a dal jsem jí jméno Hvězdička.